

Alper K   kdu  maz

- Ő irler -

Yayın Tarihi:

09.08.2022

Yayınlayan:

Antoloji.Com K  lt  r ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Ő irlerin t  m yayın hakları Ő airin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Ő irlerin kopyalanması ger  ek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması T  rkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin   nceden yazılı iznini gerektirir. Bu dok  man, Ő airin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐ inin isteği   zerine Antoloji.Com tarafından, Ő airin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐ tır. Bu dok  manın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Ő ir i erikleri ile ilgili anlaŐ mazlıklarda Antoloji.Com hi  bir Ő ekilde sorumlu ve taraf değildir.

Annelik

Canı canıyla taşıyan
Annelik tahtına oturan
Cennetleri ayaklarının altına alan
Sualsiz ve zamansız yaşanan
Bir duygudur; annelik.

Alper Küçükdurmaz

Ceviz Ağacı

İki ev arası bir oluk
Bir ceviz ağacı, oluğun yanı başında
Birden otururken orada
Yalnız ceviz ağacının altında
Aşkım geldi yanı başıma
Olduk mu birden iki beden derken;
Artık yeter dedi, seni çok özledim
Evin balkonundan yollarını gözledim
Birden bir his geldi içime
Gideyim dedim teyze kızımın evine
İşte o an seni gördüm ceviz ağacının altında
Ve karar verdim bir an
Sevdiğimin yanına oturmaya
Ben dedim; birisi görür laf olur
Laf taşırılar sizin eve yol olur
Olsun dedi, artık yeter
Seni özlemek her şeyden beter
Bir an söz bitti gözler buluştu
Yeşil gözlerinin güzelliği
Yüzüme akseden tebessüm oldu
Yan yana ikimiz, ama yalnız
Yalnız ceviz ağacının altında oturmaktayız
Birden gözüm oluk başında ki yola kaydı
Yokuş yukarı babası çıkmaktaydı
Eyvah dedim nasıl oldu da denk geldi
Bu yıl içinde bu günü
Bu gün içinde bu saati
Bu saatte bu dakikayı
Bu dakika da bu ânı
Kader nasılda denk getirdi
Fırladı birden yanımdan
Babasının bakışlarının arkasından
Yalnız kaldım yine ceviz ağacının altında
Gülsem mi hüznülensem mi bilemedim o anda
Yalnız ceviz ağacı koyu gölgeli
Tatlı bir rüzgar üşütüyor bedenimi
Üşüyen ağaç değil, gayet sakin
Esen rüzgarda yaprakları dingin
Benim kalbimse kıpır kıpır ama ne fayda
Yine yalnız kaldım
Ceviz ağacımın altında.

Alper Küçükdurmaz

Eski Konak

Yüz yıllıktı bizim evde
Dört nesil büyüttü içinde
Toplamı topu topu elli altı metre kare
Her oda iki buçuğa iki buçuk metre kare
Kutu gibi sade
Önünde küçük bir bahçe
Yürüyeceksin taş merdivenine
Merdivenin altında bir çeşme
Nar ağacının koyu gölgesinde
Kapısına gelince bir bak camdan kendine
Üç kanatlı kapısı gönlü gibi genişçe
Yalnız unutma yan damda ki asmayı
Gölgesine gerili hamağı
Budasan da sana ses çıkarmazdı
Çürüse de üzümleri bir salkım mutlaka sunardı
İlk aşkımın şahidi yine bu konaktı
Evlenince de bize kucağını açtı
Oturma odası uzun ince bir oda
Odanın ortasında bir soba
Hemen solunda küçük oda
Odada ki kanepeler kolluksuz
Zira ne biz ne kanepeler sığmıyoruz
Oturunca karşılıklı aman ne samimiyet
Dizlerimiz neredeyse birbirine değecek
Odaya ilk girenler çok şanslı
Zira geç gelene oturacak yer kalmadı.

Alper Küçükdurmaz

Gitti

Geldin mi?
Bir öğle sonrası çıkmıştın evden
Sarı sıcaklarda Çukurova yanarken
Ellerin serbestti ama gönlün bağlı
Seni izleyen gözlerime bakarken

Geldin mi?
Derken gözlerimin kelimeleri
Yaşararak oluşturdu cümleleri
Mürekkebini ondan aldı, yüreğime yazdı
Yüzündeki aşkı, kalbime kazıdı

Geldin mi?
Sabahın ışıklarıyla gün gelir
Batan gün yarının müjdesiyle gelir
Hafif serinliğiyle rüzgar gelir
İlk damlalarla yağmur gelir

Geldin mi?
Desem de yalnız bu sözler kâfi mi?
Bitmez görünenin tükenmesi mi?
Her şeye rağmen yaşamın devam etmesi mi?
Beni tutan seni bekleyen gözler mi?

Geldin mi?
Bak ben buradayım, bıraktığın yerde
Endişelenme diye
Değişiklik yapmadım hiçbir yerde
Ne evimde ne de kalbimde

Geldin mi?

Alper Küçükdurmaz

Hakikat

Tarih yalan mı söyler?
Acı çekmeyen yer gürlür
Milletleri ezen bir kader
Yalnız bir insanı yerle bir eder

Her devirde var bir zulüm
Zulüm karşısında kim güler
Gülen olmasa da ya destekleyenler
Katmerlendirir çeneler ve alkış tutan eller

Mazlum ve mağdur gönül ne yapsın
Zulüm gibi çirkin bir hâl mi takınsın?
İş işten geçtikten sonra
Kazanma kuşağında kaybettiğine mi yansın?

Milletin hâli hiç değişmiyor
Müslüman, Hıristiyan, Yahudi hiç fark etmiyor
Arsızın yanında insanlar saf tutuyor
Saf saf, saf tutanlar ahireti düşünmüyor

Dense de söz, yazsa da kalem
Kim kulak kabartıyor, hani kim okuyor
Dünya tatlı geliyor, yine atılıyor
İnsan evladına kötü bir miras bırakıyor

Ama heyhat! Sen bakma bu dizelere
Herkes ne yaptığının gayet bilincinde
Anlamıyor gibi durup asıl kandırıyor kendini
Çünkü ahiret uzak geliyor, dünya yanında ya hani.

Alper Küçükdurmaz

Hangi İz?

Kalpteki iz
Sözdeki giz
Sırra eren biz
Bilmezsiniz siz
Kulağımdaki tiz
Aşka giden bu iz
Bulamazsınız o bir giz
Yalnız biliriz biz
Arasanız da siz
Kaybolup gittik biz.

Alper Küçükdurmaz

Haydi Oyna!

İşte çıkmışsın, kocaman bir sahne
Adına kader denmiş, ister seyret ister oyna
Birde hesap vereceksin diyorlar
Madem öyle; bari düzgün oyna!

Alper Küçükdurmaz

Kâbil'in Dünyası

Derdi içimden gelen ses
Dünya hâli tam bir keşmekeş
İnsanoğlu ilk andan beri boğuşuyor
Kâbil Hâbil'i öldürmeye devam ediyor

İlk kan ne zaman yere düştü belli değil
Yüzyıllar geçti sandılar ki değişir
İlim, irfan ne kadar gelişse de
İnsanın mayası değişmiş değil

Kâbil'de ki kin, nefret miras kalmış
İnsan oğlu eline meşale yapmış
Hâbil'in masumiyeti düştüğü yerde
Bakan kim mezarına, mekanı nerde

Beklemeyin boşuna değişir diye
Onca Peygamber gelmiş düzelsin diye
Değişmek isteyene bir din yeterdi
Nafîle beklemeyin o ümit çoktan bitti

Yakında Ay'a çıktık, gideceğiz Mars'a
Teknoloji uçuyor dünya parmak ucunda
Sonuna yakın yeryüzü, alâmetler ortada
İnsanoğlu hâlen, hayal dünyasında

Nurunu tamamlayacak der Müslüman, bekler miskince
Yok ki sizden beklentisi, zaten bilmekte
Vaaz eder miydi sanıyorsun senden umudu olsaydı
İki önemli vaadi üstüne alır mıydı?

Her dönem Kâbil'in, bak bir etrafına
Kâbiller isim değiştirmiş, yanıyor Dünya
Yanan sade Dünya olsa, vicdanlar sızlıyor
Bu anlayış korkarım hiçbir şeyi değiştirmiyor.

Alper Küçükdurmaz

Kalsak Mı Gitsek Mi?

Kalsak ne gitsek ne
Diyorum kendime;

Kalsak vefasızlarla yüz yüze
Denk gelmek var istemediğim yerlerde
Ne yaptık biz dercesine
Kaçırılmış bir bakış
Yada zoraki bir gülümseyiş
Gitsem belki iyi olacak
Her gördüğüm insan yeni
Her baktığım manzara efsûni
Mekan ayrı zaman gayrı
Belki dinçlik verir zihnime
O da dizlerime
Anlayamasam da başta dillerini
İnsanlıktan gelen insanca sevgi
Tutundurur hayata belki yeniden beni

Kalsak ne gitsek ne
Diyorum kendime;

Alper Küçükdurmaz

Menkıbe

Din menkıbe olmuş, insanlar bayılıyor
İbadet zor geliyor, hikayelerle avunuyor
İbadet şekil olmuş, din ise bir kültür
Mizanda ki hakikati düşünmeden yaşıyor.

Alper Küçükdurmaz

Sen Bilirsin

Ey kalbim! Sen bilirsin
Uzanan ellere, bakan gözlere
Karşılık versen de kalbin düzelir mi?

Onlar sana bakarken, aklında
Üstünde oturduğun ranza
Nasıl silinir bu izler
Geri dönmeyecek yılları yanında
Kaçmak isteyip gidemediğim
Bu kadar dar alanda
Yalnız kalmak isterim
Üstünde oturduğum ranzada
Ama bırakmıyor vefasızlar
Her daim beni sorup şimdi beni sormayanlar
İşeri bitince ortadan kaybolanlar
Keşke senin gibi olabilsem deyip
Şimdi hiç ses çıkarmayanlar

Ey kalbim! Sen bilirsin.

Alper Küçükdurmaz

Seni Seçtim

Bir Leylânın sonunda ilk kez
Gördüm seni bir yamaçta
Üzerinde sabahın ilk çiğ taneleri
Güneşleri yansıtırsa da ben
Güneş yerine sana bakmayı seçtim

Kokun enfes billur gibi
Çiğ tanesinin saflığı gibi
İnce nazenin bir fidan gibi
Serpilip sana uzanan bir dal gibi
Ben sana dolanıp kalmayı seçtim.

Alper Küçükdurmaz

Sevgi Kayası

Sevgi kayası
İki gönül bir sevgi arası
Aşıklar tırmanırlar yokuşu
Sevgi kayasında alırlar soluğu

Bir zaman tek başıma
Yürüdüüm yalnız yokuşu
Varınca sevgi kayasına
Dinlenirdim bir süre üzerinde
Yanındaki tek ağacın gölgesinde

Dalardım serin rüzgarda
Pembe hayaller dünyasına
Gözlerim, önümdeki vadide
Çok şey istemezdim gelecekten, kendimce

Dileğim yalnız aile kurmak
Onun da dileği bir olmak
Hiç yok zihnimizde unutmak
Eziyet veren ya da inciten olmak

Zaten nasıl olur seven insanın kalbinde
İncitmek yer bulamaz gönlümüzde
Çünkü hayaller mutluluğa kurulu
Bu mayayla kâinat durmuyor mu?

Bir gün yine yürüyorum yokuşta
Ama yalnız değil, yalnız ikimiz
Birlikteyken yorgun değiliz
Yıllar geçse de kaya orada
Sevgi kayamız yokuşun sonunda

İnsan yine yapacağını yapmış
Oradaki tek ağacı kökünden budamış
Budanan yalnız ağaç olsa
Kötü bakışları keşke bize bulaşmasa

İnsan dünyasına hayâlinden bakar
Bakışıyla ya yapar ya da yıkar
Gerçekleşmeyince hayalleri
Bakışları ayaklara çelme takar

Yaptıkları ne fayda sağlar
Sevgisizlik kurumuş kalpte ağlar
Kalbin kuruluşunu bilmeyen insan
Mutluluğa el sallar

Sevgi kayası
İki gönül bir sevgi arası
Aşkımla tırmanırken yokuşu
Sevgi kayamızda alıyoruz soluğu.

Alper Küçükdurmaz

Üçüncü Dudak

Balkondaki muhabbet
Bir fincan, iki dudak
Konuşmak mühim değil
Yalnız gözlerime bak

Tüterken kahve üstünde
Büyük balkonlu evde
Kimleri ağırladı, kim bilir
Ruhsuz insanlar şimdi nerde

Yalnız insanadır bu kahve
Aman kaynamasın, köpüğü kaybolur diye
Başında bekler telaşlı bir gözle
Tebessümle sunar nazenin ve zevkle

Bir fincan, hatırlı
Önce sen iç
Sonra ben aynı dudaktan
Sırayı bozmadan, devam devam

Bitmeye yakın kahve
Bitmesin dudağımdaki kahve
Dudağın çizdi üçüncü bir dudak
Şimdi bozulmasın, kalsın dudağın aynı yerde.

Alper Küçükdurmaz

Vicdan Leři

Kalmış insanlık, el artık
Artık usandırdı bu vefasızlık
Vefasızlardan kalan bana yalnızlık
Yalnızlıktan kaldı, insanlık
İnsanlıktan utanmaz insanlar
İnsanın değeri para, makam ve mal
Malla değeri biçenin kendisi mal
Malı olmayanın sanki kefeni dar
Darlıkta yaşamamış mı Müslüman Peygamberi?
Peygamberini görse belki geri duracak deli
Deli desen beğenmez sana yan bakar
Bakışında ki şaşılıkla gördüğünden ne anlar
Anlayacak akla lâzım değil mi vefa ve insanlık?
İnsanlık yoksa gitsin gönül perdemden
Perdeme istemem, düşmesin bile gölgesi
Gölgesi bile yükür bana, birde kendisi
Kendisinde yoksa insanlık, taşısın vicdan leşini
Leř kendine yaklaştırmaz, sevsin yalnız kendisini.

Alper Küçükdurmaz

Vicdan Sazı

Diyorlar ki dünya fani
Hele ki malı mülkü, saltanatı
Sorsan ki Müslümanlara
Verirler herkese bu aklı

Akıl dile mahkum olunca
İNmez kalbe, çalmaz vicdan sazı

Diyorlar ki ölüm hak, aman ha
Yarın ölmeyecekmiş gibi sakın yaşama
Bir ipin hesabı nasılmış diye anlatırlar
Bırak ipi desen, canımı al diye yalvarırlar

Dil söze mahkum olunca
İNmez kalbe, çalmaz vicdan sazı

Diyorlar ki bilmez yere konuşma
Hele gıybete sakın yanaşma
Zinadan da kötü görülmüş, bilirsin
İşlemek ne kolay, dilin kemiği yok ki dersin

Söz nefse mahkum olunca
İNmez kalbe, çalmaz vicdan sazı

Dünya fani, ölüm hak, gıybet kerih
Demeden önce insanlığına bak
İnsanlığını kaybedene din ne yapsın
Yunus; önce insanlık der
Mevlana; ne olursan ol gel
Derse de, nasihatler sözde
Doğrular kitapta kalmış
Bilse de insan yanlışını
İyi bilir kendini aldatmasını
Sır işte bak sözde saklı
Aldanansa kapı dışında kaldı
Vicdan evi sessiz, sahibi dışarda
Belki uyanır, son nefes yakında
Sığınır tövbelerle vicdan sığınağına

Akıll dile, dil söze, söz nefse mahkum olunca
İNmez kalbe, çalmaz vicdan sazı.

Alper Küçükdurmaz